

[Ellsabeth Arnold]

forskningsstrategi, hvis de overhovedet er kommet så vidt, at de har en sådan.

Det er jo ikke noget nyt, at sektorforskningen er præget af, at der er mange ministerier, der har hver deres område, som de hersker fuldt og uindskrænket over. Jeg vil ikke bebrejde den nuværende forsknings- og teknologiminister, at han ikke er kommet med nogen løsninger på sektorforskningens problemer og på de mange cigarkasser. Det er faktisk et meget stort problem, som ingen tidligere ministre i hvert fald i den tid, jeg kan huske, for alvor har haft mulighed for at bløde op på.

Forhåbentlig kan den OECD-rapport, som er blevet bestilt, anvise nogle veje til at opbløde disse problemer eller i hvert fald analysere problemet så nøje og påpege vanskelighederne ved et sådant system så tydeligt, at ingen ministre, som har deres eget forskningsområde, fremover med nogen ret kan undslå sig for at gå ind i reelle forhandlinger om at få ændret på systemet.

For det er jo det, der er sagen. Den stakkels forskningsminister, hvem det end måtte være, har meget vanskeligt ved at ændre på disse forhold, fordi der er en betydelig ressortchauvinisme, for at sige det med et lidt indpakket ord. Det er svært for ministre at fragive områder, hvor de hersker fuldt og enevældigt, til andre ministre, som måske havde andre ideer om, hvordan pengene skulle bruges, end de selv havde.

Vi afventer derfor OECD's analysearbejde med stor spænding, og vi vil gerne tilsige forskningsministeren stor velvilje og stor handlekraft med hensyn til at føre de eventuelle anbefalinger ud i virkeligheden, som OECD måtte komme med.

Jeg vil også nævne den lave patenteringsgrad, som det offentlige forskningssystem desværre er præget af. Jeg synes, det er udmærket, at der er blevet nedsat et udvalg, men jeg vil også gerne sige, at vi sikkert kan få yderligere ideer til, hvordan vi kan øge den lave patenteringsgrad inden for det offentlige system. Det kunne f.eks. være lidt mere konkurrencepræg i forhold til, hvilke institutter der kan komme med flest patenter. Lidt mere offentlighed. Måske lidt flere prisuddelinger, som kan gøre det mere attraktivt for offentligt ansatte forskere at deltage i kapløbet om at gøre sig bemærket i dette meget, meget hæderværdige felt.

Til sidst vil jeg rose ministeren for et par ting i redegørelsen, som er nye i forhold til tidligere redegørelser.

For det første synes jeg, det er rart at høre, at grundtonen er positiv over for den brede, almene grundforskning. Ingen eliteforskning, ingen god, effektiv erhvervsforskning uden en god basisforskning, som rekrutterer dygtige forskere, som er opøvet i de basale discipliner, der må være forskningens særkende. Det synes jeg er godt, og det er en forskel fra tidligere.

Der er også lagt op til nye indsatsområder. Der er ganske vist kun nævnt et enkelt område, nemlig ældre- og handicapområdet, men vi kan fra radikal side godt supplere med yderligere områder, måske aktualiseret meget af nogle af de ting, der er sket i det danske samfund inden for det sidste par måneder. Det er f.eks. områder som kriminalitetsforebyggelse, ungdomskultur og andre ting, som har præget vores samfund i det sidste stykke tid, og hvor vi i virkeligheden står temmelig meget på bar bund med hensyn til, hvad vi skal gøre for at forebygge disse ulykkelige voldsepisoder og disse tendenser i samfundet.

Også områder som indvandrerkultur, indvandrerens integration i Danmark, var måske områder, som skulle have noget mere bevågenhed. Det er også områder, hvor vi har voldsomme diskussioner i samfundet, men hvor vi ikke altid forstår at finde de rigtige løsningsmuligheder.

Til slut vil jeg gerne complimentere ministeren for det afsnit om etik, som står sidst i redegørelsen; det er faktisk enestående. Det er meget vigtigt, at vi tager dette dybt alvorligt, ikke blot når det drejer sig om indholdet i forskningen – altså det etiske indhold i forskningen, i hvilket omfang man nu bevæger sig ud på områder, hvor man i virkeligheden kan risikere at komme i konflikt med nogle helt fundamentale, basale synspunkter i vores livsopfattelse – men også i spørgsmålet om den form, som forskerne bruger, når de offentliggør deres resultater. Der er også en forskeretik, som vi skal værne om, og som vi gøre ret i at holde debatten i live om.

Så derfor til sidst: Ros til ministeren. Offentligheden har givet ministeren karakteren 9 for denne redegørelse. Jeg vil gerne supplere den med en pil opad.